II

*(Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk)*

# KOMMISSIONEN

## KOMMISSIONENS BESLUT

**av den 26 februari 1997**

**om vissa nedläggningsstöd som Italien avser bevilja till förmån för Mini Acciaieria Odolese inom ramen för omstruktureringen inom den privata stålsektorn i Italien**

**(Endast den italienska texten är giltig)**

**(Text av betydelse för EES)**

(97/332/EKSG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen,

med beaktande av kommissionens beslut nr 2496/96/EKSG av den 18 december 1996 om gemenskapsregler för statligt stöd till stålindustrin [1], särskilt artikel 4 i detta,

efter att berörda parter har beretts möjlighet att inkomma med synpunkter [2] och med beaktande av dessa synpunkter, och

med beaktande av följande:

I

Genom en skrivelse av den 15 december 1995 meddelade kommissionen de italienska myndigheterna om sitt beslut att inleda det förfarande som föreskrivs i artikel 6.4 i kommissionens beslut nr 3855/91/EKSG, vilket var i kraft vid tiden för beslutet. Förfarandet avser de stöd som Italien har för avsikt att bevilja inom ramen för programmet för omstrukturering inom den privata stålsektorn i Italien bland annat till förmån för Mini Acciaieria Odolese (i det följande benämnt MAO).

Genom beslutet från december 1994 godkände kommissionen de stöd som föreskrivs i den italienska lagen nr 481, av den 3 augusti 1994 (i det följande benämnd "lag nr 481/94") om avvecklingen inom den privata stålsektorn i Italien. Efter att ha säkerställt att denna lag var förenlig med kommissionens beslut nr 3855/91/EKSG och i synnerhet med bestämmelserna i artikel 4 ålade kommissionen de italienska myndigheterna att förhandsanmäla varje fall av tillämpning av denna lag. I samma beslut fastställdes att företag för att kunna få stöd måste ha bedrivit produktion under i genomsnitt minst ett skift om dagen, dvs. minst åtta timmar per dag, fem dagar per vecka under hela år 1993 och fram till februari 1994, då lagdekret nr 396/94, som sedan omvandlades till lag nr 481/94, anmäldes till kommissionen.

Av de upplysningar som stod till kommissionens förfogande framgick att även om företaget MAO uppfyller de övriga villkoren i artikel 4 i beslut nr 3855/91/EKSG, vari bestämmelserna för nedläggningsstöd återfinns, bedrev företaget inte regelbunden produktion vid tiden för nedläggningen.

På grund av detta hade kommissionen stora svårigheter med att fastställa huruvida dessa stöd var förenliga med den gemensamma marknaden och således beslutade kommissionen att inleda det förfarande som avses i artikel 6.4 i kommissionens beslut nr 3855/91/EKSG.

II

Inom ramen för detta förfarande uppmanade kommissionen Italiens regering att inkomma med synpunkter, medan de övriga medlemsstaterna och berörda tredje parter informerades genom offentliggörandet av beslutet att inleda förfarandet.

[1] EGT nr L 338, 28.12.1996, s. 42.
[2] EGT nr C 101, 3.4.1996, s. 4.

Genom två skrivelser av den 22 augusti 1996 meddelade Tysklands regering och Wirtschaftsvereinigung Stahl sina synpunkter till kommissionen. Synpunkterna vidarebefordrades till de italienska myndigheterna genom en skrivelse av den 16 september 1996. I dessa synpunkter ingick även synpunkter från tredje parter till stöd för kommissionens beslut att inleda förfarandet.

Som svar på beslutet att inleda förfarandet samt på synpunkterna från tredje part har Italiens regering bland annat anfört följande:

— Även om kommissionen refererar till den del av beslutet från 1994 där de italienska myndigheterna ges möjlighet att föreslå objektiva kriterier på grundval av vilka även anläggningar vars produktion understeg tröskelvärdet 25 % av kapaciteten skulle kunna bedömas vara berättigade till stöd för nedläggning nöjer sig kommissionen i belsutet om inledande av förfarandet med att slå fast att de kriterier som Italien föreslagit som möjliga alternativ till principen om fortlöpande produktion inte är lämpliga.

— När de italienska myndigheterna förelade kommissionen dessa kriterier för bedömning utgick de från den grundläggande tesen att den låga eller obefintliga produktion som vissa företag sagts sig ha haft under 1993 och under de första månaderna 1994 varken berodde på en önskan att lämna marknaden för stål eller på föråldrade eller föga konkurrenskraftiga anläggningar, utan snarare på den ogynnsamma konjunkturen, ekonomiska svårigheter och kris på marknaden.

— De ärenden som förelagts kommissionen för bedömning gällde anläggningar som inte hade några produktionsproblem till följd av tekniska faktorer. Vid vissa anläggningar hade det nyligen gjorts omfattande moderniseringar för att effektivisera och alla anläggningarna hade underhållits regelbundet. Detta innebär att en fortlöpande produktion skulle kunna återupptas igen vid dessa anläggningar även i nuläget, med relativt små medel och på kort tid.

III

Det berörda företaget omfattas av EKSG-fördraget på grund av sin produktion. I artikel 4 c i fördraget fastställs att subventioner eller statliga stödåtgärder som staterna beviljar oavsett i vilken form det sker är oförenliga med den gemensamma marknaden för kol och stål och skall därför upphävas och förbjudas inom gemenskapen. De enda undantag från det allmänna förbudet som eventuellt kan beviljas för stöd av detta slag finns klart och tydligt angivna i följande artiklar i beslut nr 2496/96/EKSG: artikel 2 (stöd till forskning och utveckling), artikel 3 (stöd till skydd av miljön) och artikel 4 (stöd till nedläggning). Detta beslut (i det följande benämnt "gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin") trädde i kraft den 1 januari 1997.

Det bör påpeaks att avsikten med bestämmelserna om undantag från det allmänna förbud mot stöd till stålindustrin som fastställs i artikel 4 c i EKSG-fördraget inte på något sätt är att göra gemenskapslagstiftningen för stöd till stålindustrin mindre sträng. Denna har sitt berättigande i de allvarliga snedvridningar av konkurrensen som skulle kunna orsakas av stöd som är oförenliga med den gemensamma marknaden och detta inom en sektor som förblir mycket känslig. Det är således nödvändigt att denna gemenskapslagstiftning respekteras vilket innebär att stöd till ett företag inom stålsektorn endast kan godkännas om kommissionen kunnat säkerställa att villkoren i gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin verkligen har uppfyllts.

I det aktuella ärendet kan det konstateras att alla villkoren är uppfyllda, inbegripet kravet på fortlöpande produktion som var orsak till att förfarandet inleddes.

I detta hänseende bör det påpekas att även om gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin innehåller ett krav på att ett företag skall bedriva fortlöpande produktion fram till dagen för anmälan av nedläggningsstödet så innehåller de inte någon entydig definition av begreppet fortlöpande. Av denna orsak fastställde kommissionen i sitt beslut från december 1994 att detta villkor skulle betraktas som uppfyllt om det stödmottagande företaget bedrivit produktion under i genomsnitt minst ett skift om dagen, dvs. minst åtta timmar per dag, fem dagar per vecka under hela år 1993 och fram till den 28 februari 1994, dvs. den dag då lagdekret nr 396/94 (som av Italiens parlament omvandlats till lag nr 481/94) anmäldes till kommissionen. Kommissionen beslutade även att de italienska myndigheterna på objektiva kriterier skulle kunna visa att ett företag, som inte uppfyller ovannämnda villkor, fortlöpande har tillverkat stålprodukter inom EKSG:s område. I sådana fall skulle kommissionen bedöma stödet mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i fallet i syfte att säkerställa att kravet på fortlöpande produktion uppfyllts.

Avsikten med artikel 4 i gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin och beslutet av december 1994 är tydlig. Stöd till nedläggning kan endast beviljas företag som bedriver en betydande verksamhet, vilket helt konkret är beroende av en fortlöpande produktion. När gemenskapslagstiftningen antogs ansågs det varken nödvändigt eller lämpligt att införa undantag från det allmänna förbudet i artikel 4 c i EKSG-fördraget, då nedläggning av ett företag som inte bedriver fortlöpande produktion inte får några märkbara effekter på marknaden. Härav följer att andra kriterier än de som kommissionen fastställt i sitt beslut skulle kunna godkännas om det kan påvisas att fortlöpande produktion bedrivs.

Det bör påpekas att huvudparten av de kriterier som Italiens regering föreslår inte är tillräckliga för att bevisa att företaget i fråga bedrivit fortlöpande produktion, utan bara att det skulle kunna ha gjort det. Artikel 4 i gemen-

skapsreglerna för stöd till stålindustrin är utformad så att det inte är möjligt att göra en vid tolkning varigenom det bland de företag som är berättigade till stöd skulle kunna komma att inkluderas företag som även om de inte bedrivit fortlöpande produktion skulle kunna fortlöpande producera EKSG-produkter.

Mot bakgrund av de ytterligare upplysningar om det aktuella ärendet som lämnats in av de italienska myndigheterna kan kommissionen emellertid konstatera följande:

— Om den högsta tänkbara produktionsnivån för 1993 är 139 000 ton blir MAO:s kapacitetsutnyttjandegrad 22,3 %.

— Under juli och augusti 1993 gjorde MAO avsevärda investeringar i de egna anläggningarna (en ny kylbädd till varmvalsverket) vilket innebar att produktionen upphörde nästa helt under denna tid.

— Utifrån den genomsnittliga produktionen per månad för endast år 1993 kan den produktion som gick förlorad till följd av att det installerades en ny kylbädd uppskattas till 5 166 ton (1).

— Härav följer en kapacitetsutnyttjandegrad på 26 % för MAO, i förhållande till högsta möjliga produktionsnivå.

Mot bakgrund av vilken kapcitetsutnyttjandegrad som företaget skull kunna ha uppnått om det inte vore för de stora arbeten som gjordes i varmvalsverket finns det fog för att konstatera att företaget bedrev fortlöpande produktion (dvs. i genomsnitt minst ett skift om dagen, dvs. minst åtta timmar per dag, fem dagar per vecka) vid tiden för nedläggningen.

IV

Mot bakgrund av vad som framkommit ovan, särskilt i avdelning III, kan kommissionen slå fast att det nedläggningsstöd som Italien avser att bevilja till förmån för MAO, till ett värde av 5 437 miljoner italienska lire kan betraktas som förenligt med den gemensamma marknaden, eftersom villkoren i artikel 4 i gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin är uppfyllda. Följaktligen kan förfarandet avseende detta stöd betraktas som avslutat.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

*Artikel 1*

Det statliga stöd som Italien avser bevilja till förmån för Mini Acciaieria Odolese inom ramen för omstruktureringen inom den privata stålsektorn är förenligt med den gemensamma marknaden. Följaktligen godkänns att stöd till ett belopp av 5 437 miljoner italienska lire betalas ut.

*Artikel 2*

Detta beslut riktar sig till Italien.

Utfärdat i Bryssel den 26 februari 1997.

*På kommissionens vägnar*

Karel VAN MIERT

*Ledamot av kommissionen*

(1) 31 000 ton (årlig produktion)/12 månader – 2 (juli och augusti). Före 1993 hade produktionen alltid varit igång under augusti (augusti 1992: 7 034 ton, augusti 1991: 4 500 ton, augusti 1990: 5 993 ton).